

LYŠKÁNORA 50

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1060 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Píseň o Puchaj-čagovi * Mrtvolná léta aneb živoly versus mrtvoly *
* O povaze magických ochranných kruhů, převážně pentagramů * Dračí s poučením *
* Magicus Magyjáš: Základní these * Gorganská královna *
* Radši se střetnu s někým v boji, než bych měl řešit stížnosti * Novinky liscannorské * Dech léta zraní *

Motta tohoto čísla

„...Moh bych ho proklejt. Von by časem umřel...“
Rien Gwardit

„...Co tady máte z tvrdýho?...“
„...Likér ze žití...“
Rozhovor G.Moskyta s hostinským

„...Milovník žele...“
Ospalý vyvolávač při družinové dražbě

„...Já kdybch si prdnul, tak by to stejně cejtít
nebylo...“
Rien Gwardit

„...Nejvíc toho ví ocet...“
Menhorian Blathel

Píseň o Puchaj-čagovi

Mukurský pochodový popěvek vojáků,
pojednávací o nejudatnějším vojákovi vzešlém z
prostého lidu během mukursko-čagotajských
válek. Přednesl Bašár-bej Kulhavec.

Zrozen von byl z pouště písku
hřbet vohnul mu jako lísku
vzteky natrh zadek psisku
že bošlevu mu sežral misku

Puchaj bojec, Puchaj bijec, Puchaj čaga!

Čagotajci sjeli jeho vísku
přes voko ted' nosí pásku
jaguš furt mu straší v mozkou
bije, pálí za chába v Mukursku!

Puchaj bojec, Puchaj bijec, Puchaj čaga!

Mrtvolná léta aneb živoly versus mrtvoly

Adept Magyjáš

Roční připouštěcí elaborát na volné téma k
druhému ročníku studia Nurnské Magické
Akademie.

Tedy úvodem bych rád předeslal jeden z
hlavních, nejmarkantnějších problémů daného
tématu, a tím je prach obyčejný “Strach”. Strach jež
nás nutí konat věci bez použití rozumu! . Příkladem
vedu přirovnání, které je skoro identické s naším
tématem - Solární vs. Lunární bytosti . Jakožto
příslušníci většinové “inteligentní” populace,
žijeme ve dne, přijímáme potravu, nu zkrátka
veškeré činnosti našeho vlastního všedního života
uskutečňujeme ve dne, v noci naopak spíme,
odpočíváme a stáváme se tím pádem nejvíce
zranitelnými. Z toho právě **pramení** náš strach z
lunárních bytostí. Je to strach z neznáma,
nezmapovanost zvyků i každodenních návyků
lunaroidů, vede prostý lid i některé “tzv. int.
kapacity” k demonizování lunaroidů (příkladem jest
bestiální masakr na Gwondaronské hranici přičítaný
vlkodlakům. Možná by stačilo vnést světlo do
tažení pravidelné armády na vzbouřného šlechtice.
Nebo čarodějnické a bosorkářské procesy v
Malikomu, přičemž studie O Životě netopýrů byla

již dávno publikována.)

Takovýchto omylů, excesů ba i pogromů
, má za následek náš strach, ale především naše
hloupost a omezenost! Zajdu ještě dál, naše
inteligence reprezentující magyckými obory, v čele
s Magicou universitou a akademii, je ve skrze
prolezlá všelikými bloudy, nad nimiž páni mágové
včele s arcimágem pobírají velmi tučnou rentu z
královské kasy, a jejichž bádání se omezuje pouze
na to - co bude dnes k obědu Velmi silného
spojence mají u všelikých zástupců, vyznavačů či
jiných pomatenců z řad prohnílého (ať
monoteistického či polyteistického) panteonu naší
doby.

Nesmyslná dogmata a pravidla panující
na půdě Akademie a Universty, spolu s
“novorozeneckým” řevem kazatelů **zapřičiňují**
možnost vypracovat obsáhlejší studii na téma
Nekromancie !!. Proto se toho chápou různí
diletanty a samostatní lidové experimentátoři a
každý adept ví, že experimenty plebsu s magií
končívaly tragicky. Takže v laické obci jsou
uvědomělí vědci zdravého rozumu zpracovávající
studie o nekromancii považováni za všeliké
zvrácence a úchyly.

Je s velkým podivem, že v magickém
světě našla uplatnění - Démonologie, která se
vyučuje ve velkém Laboratoriu, přitom
Nekromancie a Démonologie se podobají jako vejce
vejci. Zamysleme se páni vědoucí

Vezměme teď v úvahu příkladně
ekonomické vize nekromancie provozované plošně.
Začněme prostým “nemrtvým pracujícím” (NP).
Mrtvý, tedy nemrtvý pracovník poslouchající na
slovo, jest **ideálem** manuálního pracujícího. NP.
Není ho třeba platit, žít, šatit, pracovat může
celý den a noc, “údržba” je snazší atd. Nu prostě
nejlevnější pracovní síla vyjma Džinů (viz
Démonologie). Zařazením NP. do vhodných
manufaktur, by snížilo cenu výrobku jen na cenu
materiálu, a to by se jstojistě vyřešilo náhradou NP
v štolách a dolech na suroviny. **Cena produktu by**
tak prakticky byla nulová !!! To by samozřejmě
mělo za následek vyřazení z funkčnosti tradiční
(velmi drahé a neekonomické) řemeslné výroby,
representované cechy. Dalším následkem by bylo
, vytvoření nového třídního rozdělení společnosti /
světa na tzv. “Elitu” Živých - “řidičích” a podtřídu
Neživých - pracujících. Dle této teorie jest mnoho
vědců nekromance považováno též jako “
revoluční nekromani”

Další stránka věci - Universální nemrtvý

voják - UNV. Snem každého velícího v armádní
hierarchii je to, aby jeho rozkazy byly stoprocentně
plněny, to UN excelentně splňuje. Stejně jako u
NP tak UNV, nejl, nespl, neunaví se. Dokonalá
kombinace mající za následek nové převratné
taktické výhody vůdčí stávající “pravidelné armádě.”
(př. Odpadlo by zásobování, dokonalé hlídky atd
atd) **Zkrátka ve větší kampani armády - UNV**
nepostradatelnost !

A teď něco z historie a faktů, která
nekromancii uvrhla do řad - zakázáno. Roku 1043
byla ustanovena tzv. **Liga proti malověrným**.
Puritánská a zpátečnická organizace sdružující
několik království a knížectví, vedená představiteli
nejúžnějších božstev a vyznání i některými arcimágy.
Inicátorem ustanovení se tak stává Malikornské
království, včele s věhlasnou justicí. Bere si za cíl
potírání všelijakých Cituji - “ bosorkářských,
černokněžnických a hen jiných nekalých rejdů “. **Obhajuje též otrokářský systém naproti**
humánnější nekromancii !!! Naproti tomu se
vytvořil spolek, vědců a badatelů, zvaný jako
Unie Pokroku. Liberální, pokrokové sdružení
včele s hrabětem Soyou a Nostrisem z Lybbsteru,
však nemělo dlouhého trvání. Ekonomicky a
vojensky silnější Liga během pěti let Unii smetla.
Od té doby se nekromancie stala oficiálně zakázaná
!

Posudkové kolegium mágů:

Jánuš Loržag - kvestor adeptů
- Nehorázný blud !! N

Horácus Tenquee - léčitelská a psí katedra
- Ten hoch je psychicky labilní, nedoporučuji k
dalšímu studiu N

Findibal Gerrke - katedra magie počasí a země
- rouhačství N

Laroy de ude Lybbster - katedra zakletí a
démonologie
- trochu příkré a jednostrané, ale má nadání A

Zachraron le bouix Darr - katedra Ochranné
magie
bohové chraňte svět před takovýmni malověrci -
N

N-4 A-1 NEPROŠEL do dalšího ročníku

....vůdčí tomuto rozhodnutí není odvolání !!!

O povaze magických ochranných kruhů, převážně pentagramů

Znamení pentagramu vzbuzuje přinejmenším obavy, nejčastěji však hrůzu, ve všech vrstvách obyvatel všech ras, které magii berou jako cizí a ničící sílu. Svíčky na okraji kruhu a v něm nakreslený pentagram vyvolávají vidinu pochodujících kostlivců, ohnivých démonů, stvůr kradoucích se nocí a nahlízejících do příbytků poctivých lidí a od osiřelé zvonice na popravčím pahorku zaznívá smích šíleného černokněžníka. Jsou obavy oprávněné? Zakládají se tyto představy na pravdě?

Na obě otázky je kladná odpověď. Ale proč?

Pentagram má dva úkoly.

První úloha magického kruhu je evokační a lépe se slučuje s oněmi děsivými vizemi. Slouží k udržení a soustředění sil uvnitř kruhu. Tyto síly mohou být použity zaříkavajícím různým způsobem. Ať už se jedná o ono nejvíce obávané oživování nemrtvých, ovládání živých těl nebo vyvolávání sil, které theurgové nazývají démoni astrálních sfér. Tyto dva příklady jsou nejznámější nikoliv však nejčastější. Všechna kouzla vyžadující delší zaříkání je lépe vyvolávat přes magická znamení namalovaná na zemi nebo kdekoli jinde. Pentagram je symbolickou a magickou pomůckou pro začátečníky i schopné mágy. Kouzlo, které schopný čaroděj dokáže seslat takřka mávnutím ruky, může i úplný začátečník seslat pomocí pentagramu, má-li ovšem naučeny postupy, během invokace neztratí hlavu etc. Vyvolání trvá delší dobu, ale ohrožení samotného učedníka a jeho okolí je výrazně nižší než při sesílání téhož kouzla bez pentagramu.

Jsou-li síly soustředěné uvnitř arkánu (ochranného magického kruhu) určeny pro vyvolání bytostí (nemrtvých, démonů, tzv. kouzelnických přátel etc.), nebo jejich ovládnutí, ony bytosti nemohou opustit arkán bez vnější pomoci, nejčastěji tedy zaříkavajících. Neznamená to ovšem, že vyvolaný např. démon je zcela bezmocný a (v tomto případě nejčastěji theurg) si může odskočit po zdařilém vyvolání na oběd. Evokace bytosti je pouze část rituálu a jen síla arkánu a vůle zaříkavajících udržují bytost uvnitř. Čím náročnější rituál a mocnější bytost je vyvolána, tím rychleji překoná sílu kruhu. Následky jsou různé, většinou končí smrtí toho, kdo přecenil své schopnosti.

Druhá podstata arkánu má opačnou funkci. V tomto případě nejčastěji magicus je uvnitř kruhu a chrání se proti silám zvenčí, což je málo obvyklý případ. Zde se jedná ještě o arkán-ochraný kruh.

Tedy se dostáváme k nejčastějšímu, ovšem nejméně známému, použití pentagramu. Jedná se opět o případ, kdy je kouzelník uvnitř kruhu. Kouzelník se snaží uklidnit svoji duši, nastolit v ní rovnováhu a soustředit se na kouzlo mající vyšší nároky na klid a přesnost. Lze vyvolávat i bytosti jak je popsáno výše, ale musí se samozřejmě jednat o bytosti spřízněné, nebo alespoň takové, které nemohou vyvolávajícím ublížit.

V tomto případě se nabízí otázka, zda nevyvolávat nepřátelskou bytost z jednoho pentagramu do druhého. Jeden by sloužil jako arkán, druhý by napomáhal soustředění. Tak na tento způsob zapomeňte! Dochází k zrcadlovým efektům, pohlcování magie a její opětové vyvrhování v jiných pólech pentagramu a ještě několika neprobádaným jevům. Do takového zkoumání se nikomu nechce, neboť všechny pokusy naprosto ztroskotaly. Poslední známý pokus, kouzelníka Fravela před 56 lety, skončil jeho částečnou mumifikací. Neví se co se snažil vyvolat, zůstaly po něm dva pentagramy a samozřejmě jeho mrtvola bez vnitřností a mozku, jak později prokázala pitva. Fravelova lekce není učňům připomínána, protože pro začátečníky má myšlenka dvou pentagramů smysl. Zkušenější většinou dokáží kontrolovat svou mysl a riziko volně prováděného kouzla je menší než pomocí jakkoliv spojených arkánů.

I s různou polohou arkánů bylo experimentováno, kruhy soustředné, částečně se překrývající apod. Zdá se, že tudy by mohla vést cesta. Pokusy nedopadaly zcela špatně. Jedno je, ale jisté. Arkány se navzájem ovlivňují nepředvídatelným způsobem, a to i při použití rozdílných druhů znamení, proto je nutná naprostá rovnováha mysli, aby magicus dokázal rychlostí myšlenky reagovat na ony změny. Opět se toto začínající kouzelník těžko doví z důvodů samostatného experimentování.

Konečně se dostáváme k popisu pentagramu. Pentagram se skládá z pětikrát zalomené čáry, která nemá počátku ani konce. Tvoří jej vlastně pětícípá hvězda. Vzdálenost mezi vrcholy je stejná jak mezivrcholovou délkou, tak délkou po čáře. Vrcholy leží na kruhu. Někdy je kolem tohoto kruhu další, soustředný s vnitřním kruhem i celým pentagramem, taktéž se pentagram

doplňuje o vnitřní kruh, opět soustředný, ležící uvnitř.

Základem pentagramu pro soustředění je, že žádný z kruhů ani jiných čar není nijakým způsobem přerušen. Kruhy ani žádné jiné čáry neprotínají pentagram. U arkánů a jiných kruhů toto pravidlo může být porušeno z různých důvodů. Pentagram lze kreslit na jakýkoliv materiál a čímkoliv. Důležité je aby čáry byly bez přerušení a celek působil souměrně a vyrovnaně. Proto je lépe kreslit magické kruhy na hladkou udusanou zem než na dřevěnou podlahu kde škvíry mezi prkny rozbíjí celou kresbu. Naprosto ideální podklad je jeden vyleštěný kus kamene nebo mramoru. Je zajímavé, že kovové materiály jsou jako podklad naprosto nevhodné. Patrně je to způsobeno schopností těchto kovů vázat magii. Nejlépe váže magii zlato, nejhůře železo.

Kreslit lze křídou, tuší, inkoustem i krví, lze též magický kruh vyrývat do hlíny či tesat do kamene. Poslední možnost je nejvhodnější pro magiky - residenty.

Některé magické kruhy lze doplňovat o další čáry, o zodiakální znamení, prvotní runy, znaky a nápisy.

Myslím, že těchto pár slov a jednoduché rozdělení magických kruhů prozatím stačí. Nyní se pokusím odpovědět na otázku položenou na začátku této stati.

Jsou obavy na místě, je-li nalezen pentagram?

Ano, obavy jsou vždy na místě, nikoliv však panika, kamenování obydlí, kde žijí magikové a jejich upalování. Pentagram mohl zbýt jen po hluboké meditaci, po vyvolávání neškodného kouzla, na kterém však čaroději záleželo a podobně. Je-li pentagram nalezen v ložnici čaroděje jedná se nejspíše o takovéto užití.

Naleznete-li arkán, ochranný kruh, uprostřed pustin, ten kdo jej zde nakreslil se chránil např. při nocování před nějakým nebezpečím. Pak je třeba obávat nikoliv kouzelníka, ale něčeho neznámého, obzvláště je-li kouzelník nalezen mrtev vprosdě svého výtvoru. Stejně tak je třeba zvýšené opatrnosti je-li kouzelník nalezen mrtev vně evokačního kruhu.

Co říci závěrem? Je naprosto zbytečné propadat panice, naleznete-li pentagram, obzvláště, jste-li lidé vzdělání a dočetli jste až sem. Doufám, že má slova vám přinesli něco nového a poučného.

Menhorian Nocturno Blathel z Cairn

Dračí s poučením

Darlen Moorhed

*Z krátka noci, v tíži hladu
vylezl drak na hromadu
shnilých kostí, prázdných lebek
"To nežral by ni slepý dědek"
pronesl drak kručeje.*

*"Už ve špajzu mi došli
pany co královny posli
mi jich sedm tuctů dopravili
než za prince by utratili
své poslední grošeje."*

*"Támhle zdola cíchám píci
pro masožravce vůni zvící
Bude jídlo dnes, a znova
pečeně zas bude nová"
Ke vchodu ven kráčeje.*

*Shlédl z kopce na pastviny,
na krávy tučné z podběliny,
pohrdavě shlédl z hůry,
na pastevece - denní můry,
křídla svá protřepávaje.*

*"Na dobytče se snesu zhora,
či snad na tamtoho vola?
Než se můry vzpamatují
budu s masem už ve sluji."
ze skály se snášeje.*

*Ale ouha ouha, co se děje,
drak dostal se do divého reje.
osmdesát panen a trochu více,
drakův pád je letem lžice,
ač zuřivě mává křídly,
střetnul se se skálou křídly.
Kotoulem se snášel dále
směrem stádo - vedle háje.
Pad na tele vprosdě stáda
Pad na nohy? - Né, na záda.*

*Drak jen hekal, když šel vzhůru
vzpomínal na lidi - noční můru
jak uletět chtěl, však běžet musel
na křídlech jakoby měl uzel.
Ted' přemýšlel proč jeho statné tělo
co přec by snadno létat mělo
leží s hladem bolením
záda namodřená holemi.*

*A poučení těchto mála slov?
Nežer tolik, draku, nejsi hroch.*

Magicus Magyjáš: Základní these

Tento článek jest jakýmsi zhuštěným shrnutím základních vědeckých thesů, vyplývajících z veřejné diskuse s panem Magyjášem, jehož si osobně vážím ne snad proto, jakými vědami se zaobírá, ale proto, jak je bez zábran ochoten diskutovat a vědecké poznatky prezentovat i před laickou veřejností.

Klabzej Myšilov

Výkladový slovník:

Živola - forma bytí, první stadium nedokonalé proměny
Mrtvola - forma bytí, druhé stadium nedokonalé proměny
Záhrobák - nemrtvá bytost; forma bytí, třetí stadium nedokonalé proměny
Cimprličnost - ostýchavost
Červ - obecné označení pro chorobu z kontaktu s druhým a třetím stadiem formy bytí
Kuč piklí - intrikář; člověk, který kuje pikle
Bohomalověrnost - nevíra v existenci bohů, duchů, nadpřirozených sil
Skeptikus - skeptik

Magyjáš, mladý magicus, netající se zájmem o obávané magické směry, obecně označované za temné, rozhodně není včerejší. Temného vědění a poznatků pramenících z něj umí užívat v praktickém životě. Nekromancii, narozdíl od přízemních, zpátečnických zabeďněnců a fanatických ubožáků, rozumí; dává si pozor, aby při bratříčkování s umrlci nechytil nějakého červa.

Magyjášovi vadí lidé, trpící na vši a blechy. Říká, že mají ve vlasech či vousech život. Někdo tím může nabýt mylného dojmu, že se života jako takového štítí a že tíhne k úplně jiným formám bytí. To by však byl asi bláhový omyl. Život jako takový totiž tohoto magicuse neděší, děsí jej pouze jeho průvodní jevy, jako například omezenost.

Magyjáš tedy dle svého vyjádření žije, aby žil a užíval si života. K tomu mu prý mohou přispět i jiní, než vlastní ukoptěné ruce. Koho má na mysli těmi jinými, je z jeho nekromantské orientace

nasnadě. Uznává sice, že určité jevy s nekromancii spojené, jako například zápach a hmyz, mohou k oboru samému vyvolávat jisté antipatie, ale na druhou stranu nade vše staví účel. Kouzelníkovým hlavním krédem je, že účel světí prostředky.

Magyjášova představa dostupných prostředků, které jsou svčeny účelem, nezná hranic. Za tím si stojí a považuje za ubohého a přízemního, kdo tvrdí něco jiného. Takový je prý omezený hlupák, který si nevidí na špičku nosu. Magyjáš říká: „Kdybych pomoci záhrobáků zachránil byt' jen jedinou živolu, tisícekrát se to vyplatí a to stojí za trochu toho nepohodlí! Z čeho jen pramení ten strach a cimprličnost lidí vůči záhrobákům?“. Zároveň polemizuje nad tím, zda jsou to nějakí jedinci, instituce, společnost či skupiny estetiků a moralistů, kteří mají právo stanovit únosnou hranici, kterou nelze překročit. „Já říkám“, shrnuje myšlenku, „že onu hranici stanovuje sám život – co je pro jedny neúnosné a pro druhé únosné“.

Těžko si lze představit, jak život jako takový může vymezovat jakoukoli hranici kromě té mezi životem a smrtí, případně jinými formami bytí, které zřejmě Magyjáše zajímají nejvíce. Únosné meze by v tomto směru měla definovat pouze lidská, tedy myslící společnost. Tato definice je dána příslušným poměrem dílčích definic jedinců. Je jisto, že v tomto spektru se vyskytnou některé extrémní menšiny, ale síla širokého středu je hlavním ukazatelem hledané normy. Pak ten, který na tuto normu upozorňuje, nemůže být chápán jako mluvčí světa, a ten, který ve své osobní definici z ní vybočuje, si toho musí být vědom. K tomu Magyjáš naznačuje, že „sám život v širokém pojetí velmi ovlivňuje ty jedince, kteří utvářejí dané normy. I jedinec s vyhraněnými či extrémními názory může utvářet a také utváří normy, které se mohou stát obecně platnými“.

Ačkoli se Magyjáš přiznává ke kladnému vztahu k záhrobákům, nemá prý žádné záhrobácké přátele. Záhrobáky považuje pouze za prostředky. Prostředky k tomu, aby žil a užíval si života. Jsou to ony prostředky, svčené účelem.

Magyjášův výraz „živola“, označující živé bytosti, je velmi neobvyklý. Zdálo by se, že jde o složeninu slov Živý a Mrtvola, tedy významově Živá mrtvola. Výraz by se potom dal opsat jako označení pro živého člověka, který je potenciálním objektem temných praktik. Paralela mezi na sebe

navazujícími a gradujícími formami bytí Živola-Mrtvola-Nemrtvý (či snad Záhrobák) a Housenka-Kukla-Motýl se zdá být velmi příhodnou. Magyjáš tento výklad z lingvistického hlediska obecně připouští, ale s jeho obsahem nesouhlasí. Užívá prý pouze odborného slangu. Magicus říká: „Z jisté výšece pohledu se dá svět rozdělit na svět živol a mrtvol“.

Magyjáš rozhodně není žádný „kuč piklí“. Naopak, své vyhraněné názory probírá s lidmi a snaží se v obecné diskusi vcítit do problémů lidí s jinými názory. Snaží se je pochopit a nalézat kompromisy či názorovou jednotu. Magicus rozhodně nemá co skrývat, diskusi se nevyhýbá, ba naopak ji vřele vítá. Upřednostňuje však diskusi faktickou, obzvláště pak diskusi filosofickou či theologickou. V tomto ohledu je vždy ochoten připravit si historickopravné podklady a materiály.

Magyjáš nerozumí obavám lidí z nemrtvých, jejich negativnímu postoji k nim. Zda je příčinou mrtvolný zápach, riziko nákazy nebo snad tajemství a záhady jejich vzniku a zdánlivá nesmyslnost existence. Strach člověka, že až jednou spočinou jeho kosti v náručí bohů, přijde jiný člověk, který pomocí temného zařikání poruší jeho klid a on mu bude muset oddané sloužit. Na celý problém by se také mohlo nahlížet ze strany nemrtvého, tedy spíše nebožtíka, který byl kdysi živý, a komu kdosi poručil vstát. Je velmi obtížné nalézt někoho, kdo by toužil po smrti vstát a stát se oddaným sluhou bez důstojnosti. Dá se předpokládat, že ty samostatnější nemrtvé bytosti pravděpodobně a pochopitelně touží po společnosti (vždyť vzešly z živých tvorů, mělo by jim to být tedy vlastní), a takovou touhu mohou uplatňovat pouze na svých živých protějšcích. Tedy na jejich úkor. Tím se skupiny živých a nemrtvých zákonitě staví proti sobě. Dokladem toho je, že nemrtví obvykle vykazují největší aktivitu v době, kdy živí uléhají ke spánku. Jsou slepou odchylkou od přirozeného koloběhu života - tedy zrození, bytí a smrti. I zde je možné hledat příčinu negativního postoje k nim. Magyjáš mrtvolný zápach ani riziko nákazy nepopírá. Zde jako přirozenou obranu spatřuje hygienu. Magicus říká: „Rád bych vyvrátil jeden společenský blud - mytím se rizika nákazy snižují a nezvyšují!“.

Magyjáš chápe, že absence osobní hygieny může být u některých velmi vitálních jedinců do jisté míry funkční. Na povrchu těla totiž dochází ke vzniku ochranné krusty tělních mazů,

kteřá zabraňuje infekci zvenčí. I tak je ochrana pouze diskutabilní. Magicus poukazuje na skutečnost, že nemoci se líhnou ze špíny a hniloby. Z tohoto hlediska by doporučoval tvorbu krusty spíše umělé různými ochrannými oleji či odpuzdujícími parfémy.

Magyjáš přiznává, že v oblasti souvztažnosti tělesných ostatků vs. mysl/duše nemá vcelku jasno, neboť lidská mysl a zákonitost života nejsou podle něj tak dalece prostudovány, aby vyvozoval jednoznačné názory. Může se pouze dohadovat, jak činí božstva, nicméně je hluboce přesvědčen o tom, že ostatky, tedy schránka, nejsou po smrti ničím jiným než organickou hmotou – stejně jako výkladně zemina či kompost. Protože je hmota neživá, ztvárňuje ji ku prospěchu sebe sama. Pro srovnání magicus uvádí příklad theurga, který křísí elementhalia země. Konstatuje: „Je to naprosto totožný příklad; s duší či myslí to nemá co dělat“. O samostatnějších bytostech záhrobí se Magyjáš necítí kompetentní odborně hovořit. Tak dalece jeho znalosti nesahají.

Magyjáš věří v posmrtné oddělení duše od těla. Nemyslí si, že mezi těmito entitami zůstává byt' i sebemenší propojení. Skutečnost, že lidé po celé věky pohřbívají těla zesnulých, obdarovávají je květinami, náhrobními kameny, jinými předměty a udržují místa jejich odpočinku v posvátnosti, si uvědomuje. To však proň samo o sobě není dokladem, že by ostatky byly něčím víc, než pouhou hmotou. Nesouhlasí s thesi, že by tak lidé nečinili, kdyby neexistovalo jisté propojení. „Odpověď je velice prostá“, říká magicus, „Pouta, která je vážou, jsou vzpomínky“. Žádná lidská bytost si na svoje vzpomínky nedá sáhnout, pošpinit, dopustit či vyvrátit. Magyjáš tvrdí, že nelze říci, že vzpomínky pocházejí od bohů, jelikož je to základní životní princip. „Anebo můžeme říci, že pocházejí, ale pak veškeré naše konání a dění světa řídí bohové. Já osobně jsem skeptikus a bohomalověrný“, dodává.

Magyjáš se při výzkumech a nejenom při nich nezříká užití veškerých dostupných ochranných pomůcek, vždy však pouze z praktického hlediska. Nevěří v moc rozličných amuletů a nespolehá se kupříkladu ani na šestší. Šestší podle něj nemá s vědou co dočinění. Chce se především dobát pravdy, surově a čistě. Předsudky nebo alternativní pravdu nabízenou vírou a kejklemi odmítá. Náklonnost nadpozemských sil, i kdyby byl jejich účinek v dané chvíli nicotný,

nežádá, jelikož v jejich existenci nevěří. Nechce být svázaný předsudky a vírou, bloudící slepými uličkami pravdy.

Magyjáš sice studuje vědecké zákonitosti nekromancie, ale za vědce se ještě nepovažuje. Je skromný, vždyť mu nedávno bylo teprve osmnáct zim. Přiznává, že pomalu přichází na kloub jedné magické nestandardní anomálii ohledně zmrtvýchvstání, která je něčím odlišným od standartních pouček o tématu i od všeho jiného, co zná. „Je to nesmírně vzrušující“, dodává tajemně.

Gorganská královna

Getd z Ruindoru

Uprostřed asi stosáhové mítiny stála zhruba třísáhová palisáda s třemi strážními věžemi. Mítina byla plná pařezů ze stromů, které byly použity na stavbu palisády a několika domků uvnitř, kolem nich se válely nepoužité klády a osekáné větve. Mezi nimi rostlo divoké ostružiní a šípky. To vytvářelo přirozený úkryt pro králíky a drobnou zvěř, ale člověku téměř znemožňovalo dostat se přes mítinu, aniž by byl zcela poškrábán a nezpůsobil přitom nadměrně hluku. Jediným schůdným místem byla cesta, která vycházela z lesa a mířila přímo k bráně v palisádě.

V opevnění zářilo několik pochodní, ale okolí osvětlovalo jen stříbřité světlo měsíce. Hlídka na věžích se rozhlížela do okolí, ale dlouhá služba bez zvláštních událostí se podepsala na pozornosti mužů. Když se z lesa vynořily dva stíny, oči vojáků byly upřeny jinam a jejich mysl směřovala k vlastnímu hovoru než k možnému nebezpečí. Stíny se pomalu plížily podél cesty, kde byl dostatek úkrytů před nepozornými očima hlídek a zároveň se dalo pohybovat po poměrně pevném terénu.

Když se stíny přiblížily na třicet stop k palisádě jeden z nich cosi zašeptal. Druhý stín se náhle oddělil od země a vznasel se do výše. Záře pochodní osvětlila rytíře v zářící zbroji s blyštícím se mečem v napřažené paži. Hlídka na věži se konečně vzpamatovala, zářící postavu řtící se na ně nešlo přehlédnout. Mítina se rozezněla prudkým zvoněním zvonu. "Poplááách", křičel vyděšený hlas.

Velký výr sedící na vysoké větvi vzrostlého jilmu otočil svou hlavu směrem k

neobvyklému zvuku. Svým ostrým zrakem spatřil hemžení dvounohých tvorů, kteří nefigurovali v jeho pestrém jídelníčku a proto se rozhodl je nadále ignorovat a raději dával pozor na zajíce, kteří se polekání ostrým zvukem jali prchat ze svých nor.

Hlídka na věži kvapně tahala zbraně z pochev, ale to už byl rytíř mezi nimi a první voják padl s proseknutým hrdlem, aniž by se zmohl na pořádnou obranu. Druzí dva se však okamžitě vrhli do protiútoků.

Druhý stín dole se mezitím postavil doprostřed cesty. Měsíc ozářil elfa v dlouhém pláští, který nesl výrazné stopy častého používání, byl na mnoha místech roztrhán a jeho barva se ani při nejlepším vůli již nedala určit. Elf rozpráhl ruce a zašeptal další tichá slova, která zněla jako modlitba. Chvilí tak stál v nezměněné poloze a jen měsíční světlo se mihotavě lesklo na jeho zpoceně plešaté hlavě. Pak se brána do hradíště otevřela a masivní závora, kterou by do závěsů jen stěží pověsil silný muž, odlétla na dvacet stop daleko.

Za branou bylo vidět několik přibíhajících mužů, kteří s vyztaženými zbraněmi vyrazili směrem k čarodějovi. Náhle se vzduch před nimi zavlnil a před zmatenými vojáky se objevilo čtvero mužů. Dva vypadali jako vojáci, ale pak by každý z nich musel patřit k jinému vojsku. Jeden byl vysoký, druhý pomešší, ale podsaditý a svalnatý. Jeden měl přímý pohled a nehybné rysy jakoby vytesané do kamene, druhý měl šikmé oči, v nichž se zračila lživost vrozená jeho rodu, a rty ohnuté ve věčném úšklebku. Jeden bojoval vzpřímený a svým dlouhým mečem vládl jistě a s přehledem, zatímco druhý byl příkrčen a poskakoval hbitě jako lasička mávaje svou šavlí kolkolem a její ostří v měsíčním světle vykreslovalo velké oblouky. Oba však bojovali se smrtící účinností. Meč i šavle v mžiku prolomily kryt nepřátel a ti klesli mrtví k zemi. Třetím objevivším se mužem byl trpaslík. Byl neuvěřitelně špinavý, vousy si patrně nestříhal a nečesal od doby, co mu vrašily a laciná kořalka z něj táhla na sto honů daleko. Přes svůj stav vládl sekerou překvapivě dobře a jedinou ranou přerazil nepříteli vaz.

Poslední muž, který se objevil v otevřeně bráně hradíště byl šlachovitý člověk středního vzrůstu. Na sobě měl pouze nutný plášť z pytloviny a na hlavě klobouk, jehož původní tvar vzal za své patrně již před narozením svého nositele. Muž byl ozbrojen pouze sukovitou holí, na konci zaostřenou.

Odvážně se vrhl na jednoho ze zmatených vojáků a uštědřil mu tvrdou ránu holí, ale bylo vidět, že z útočníků má v bojovém umění největší rezervy. Pokusil se ještě o jeden úder, ale to už se jeho protivník vzpamatoval, snadno se druhé ráně vyhnul a provedl výpad na nekryté břicho soupeře. Čepel se zbarvila krví a trhan padl v křečích na zem. Voják ho chtěl nejprve dorazit, ale pak viděl, že jeho nepřátelé mají vrch a pustil se do dalšího boje.

Z dřevěných srubů, postavených v opevnění, začali přibíhat další vojáci. Pro útočníky to vypadalo špatně, možná byli lepší válečníci než jeden každý z jejich nepřátel, ale těch bylo příliš mnoho. Na dvůr však vkročil plešatý elf. Rozhlédl se, aby zhodnotil situaci, pak zvedl ruce a začal mumlat zaklínadlo. Vzduch mezi jeho rukama jakoby nabýval na hustotě, proudící energie jakoby byla hmatatelná. Náhle čaroděj mávl rukama, dvorem prosvitěla obrovská ohnivá koule a vybuchla v hloučku vojáků. Tři ze zasažených byli na místě mrtví a další byli zle popáleni. Přesto se nehodlali vzdát.

Boj na věži byl zakrátko rozhodnut ve prospěch rytíře, který bez větší námahy pobil i zbylé dva strážné. Podíval se na řez dole, načež neváhal a skočil do klubka bojujících. Dvěma seký složil do prachu dva překvapeně soupeře, načež se octl proti příkvačivšímu veliteli opevnění. Oba muži na sebe krátce pohlédli, a pak se na sebe s urputností lvů vrhli. Byl to úchvatný pohled. Jeden jako druhý byli vynikající šermíři, jejich čepele se pohybovaly téměř nepostřehnutelnou rychlostí a jejich setkání doprovázely drobné odlesky jisker. Oba válečníci kroužili kolem sebe a co chvíli jeden vypadl, jen aby druhý odrazil jeho čepel v bleskovém krytu a přešel do protiútoků. Výpad střídal kryt, po kterém následoval další výpad. Celá scéna jakoby představovala jediný smrtící tanec.

Oba rekové neúnavně bojovali, přestože jim po těle stékaly vědra potu a krev prýštila z mnoha ran. Pak náhle došlo k poslednímu třesku zbraní a nastalo ticho. Velitel pevnosti měl ještě stále meč napřažený ke svému protivníkovi, ale náhle jeho chvějící se ruka začala klesat. Už nedokázal udělat krok, krev mu proudila z těla a odnášela potřebnou sílu. Pak padl obličejem na zem a vydechl naposled. Vítězný rytíř se rozhlédl po ostatních bojujících, kde jeho druzi právě dobýjeli poslední obránce. Klesl na kolena. Byl zcela vyčerpán a rovněž jemu prýštila krev z četných ran.

Věděl, že být o jediný úder srdce pomalejší, byl by to on, kdo by tu ležel tváří v prachu.

Vítězové se shlukli kolem svého druha v pytlovinových šatech, který ležel bez hnutí na zemi. Všichni byli zpocení a zkrvavení, přičemž ne všechna krev byla jejich protivníků. Přesto jim povinnost velila nejprve pomoci nejhůř raněnému. Ledaže by se šli přesvědčit, jestli není mrtev a tím pádem by ho bylo lze okrást. Trhan však ještě slabě dýchal. Ostatní ho tedy začali provizorně ošetřovat.

Myšílov se pobral z mrákot a pokusil se otevřít oči. Nebo že by se neprobral. Před sebou uviděl několik andělů. Je snad mrtev. "Kurva, drž pořádek tu zasranou ránu, nebo ho nikdy nezašiju", doneslo se k jeho uším jakoby z velké dálky. Ne, tak nemluví andělé. To jsou siluety lidí ozářeny měsíčním světlem. Je tedy ještě živ. Ale stále nemohl rozeznat tváře, které se nad ním skláněly. Zvítězili přátelé nebo nepřátelé? Začal cítit, jak se znovu ubírá do říše snů. Jak se do této situace vlastně dostal?

"Pan Myšílov, starosta obce?", otázala se žena středních let, když se otevřely dveře polorozpadlého domu, jehož stěny musely být podepřeny tlustými kládami, aby se nezřítily, a z nich vykoukla střapatá hlava. "Ano ovšem", odvětil dotyčný a zmateně pohlédl na několik ozbrojenců kolem. "Jsem Arnúthien, možná jste již o mně někdy slyšel". "Ano, samozřejmě", pokýval hlavou trhan. "Ééé, pojďte dál", dodal po chvíli. "Díky", žena rázně vkročila do místnosti.

Myšílov krácel směrem v hospodě. Z návštěvy gorganské princezny mu šla hlava kolem. Vysvětlila mu situaci v Gorganu a přestože jí mnoho nechápal, jedno bylo jisté: Arnúthien se rozhodla zmocnit trůnu. A k tomu potřebuje hrdinné vojáky ochotné být se, a třeba položit život, za správnou věc. A také nájemné zabijáky schopné všeho.

Arnúthien se chystala vytáhnout do Goganu a potřebovala skupinu lidí, kteří by prováděli sabotáže v týlu. A na koho jiného se měla obrátit než na Nurnské.

Svolal ostatní družiníky do hospody a tam jim vylíčil, co bylo třeba. "Je někomu něco nejasného?", zeptal se starosta nakonec. "Bude tam chlast?", ozvalo se z míst, kde proléval hrdlo starý opilec trpaslík Beryl Sekera. "To ne, ale za svůj

podíl budeš moci určitě chlastat co vydržíš". "Tak to abych si šel nabrousit svůj nový svazek dvouručních seker, co mi vyrobil Luncius", zamyslel se trpaslík a šel balit.

"A neměli bysme nejdřív zvolit vůdce", ozval se Gerlod, důstojník gwendarronské armády. "Každý oddíl by měl mít svého velitele, aby nedošlo ke zmatkům a hádkám, to se učí už na základní vojenské škole". "Nech si svoje rady", otočil se na Moskyta Bašár Bej. "Stejně se ve vojenství vůbec nevyznáš". "Co plácáš. Nurnská vojenská katedra je nejlepší v zemi a možná na světě. To u vás na východě nemáte", opáčil Gerlod. "Che, my nepotřebujeme školy. Já na rozdíl od tebe válčil s Čagotajci". "To je toho, pobíjet nějaký burany", posměšně si odfrkl gwendarroňan. "Ty toho tak víš s tý vaší školou", ušklíbl se Bašár Bej, "Schválně, že nepoznáš, co je tohle za zbraně". Mukuřan vytáhl zmuchlaný pergamen s náčrtky několika zbraní. Moskyt se na ně pečlivě zadíval. "Inu, tohle by moh být řemdich, tohle cepín a tohle je bojová zástava". "Všechno špatně", zachechtal se východňár, "Tohle je přece jasný kropáč, budzogan a bunčuk". "Kecáš, to sou možná nějaký vaše klacky...". "Tak už toho nechte", vložil se do hádky Myšilov, "Jdeme hlasovat". "A co Sekera? Ten hlasovat nebude, když už šel balit?". "To je zbytečný, posledně stejně odevzdal volební lístek, kde bylo napsáno jenom 'ještě jednoho velkého', takže byl stejně neplatnej".

"Ták", upozornil na sebe Jeremiáš po sečtení volebních hlasů, "je jisté, že vůdcem této výpravy se stává Dolwen, válečník a mukuřan". "Bravo", zvolal Bašár Bej, "bude velet našinec". "No, ehm, tak mi řekněte, kdo vlastně jede, ať si to můžu trochu srovnat v hlavě", poškrábal se na hlavě novopečený vůdce. "Tak určitě ty, potom já", začal přepočítávat Rien Gwardith a rukávem si otřel zpcenou pleš, "dál Bašár Bej, Gerlod, Myšilov, Blatel. Pak tadyty nový, kroll Hrombuch a hobit Arki a nakonec tady Sekera", kývl směrem k trpalíkovi, který s batohem naloženým dobrým půltuctem těžkých zbraní a náhradním brněním, vešel do sálu.

"Hele, Beryle, máš vůbec koně?", zajímal se Klabzej. "Né, mám vlka", odvětil trpaslík a poškrábal se na zadku. "Já myslím koně na ježdění". "A co s takovým koněm?", otázal se nenápadně opilec a nalil do sebe obsah sklenice, kterou před něj pohotově postavil hostinský Čipera. "Kurva, to je hovado", chytil se za hlavu Gerlod,

"Přece na koni pojedeš. Chápeš to? Pojedeš! Jak se tam chceš jinak dostat, pěšky". "A jó, koně, to bych si moh koupit", prohrábl si Beryl nemyté vousy. "Tak mazej do Nurnu, protože zejtra ráno vyrážíme". "Až do Nurnu? A neměl by někdo koně tady?". "Neměl", odvětil rázně Moskyt. "Mojí mamce všichni zařvali když přitáhla Kloga".

"Scháníte koně?", otázal se pamětník Drsoule, který právě vešel do sálu, "právě mi nějaký chlápek jednoho nabízel. Když poběžíte, tak ho určitě chytíte". Několik lidí vystrčilo Beryla ze dveří, aby tedy dohonil onoho pána a sami vyrazili za ním.

Skutečně, u trosek bývalé radnice narazili na hubeného chlápka s koněm. "Hej, chlape. Kolik chceš za toho koně?", ozval se Gerlod. "No jo, kolik?", přidal se Sekera. Muž se podíval po příchozích. Vypadali nebezpečně. Bude muset jednat opatrně. "Pětset zlatých", nadhodil. "Dobře, beru", odvětil trpaslík. Nechtěl se zdržovat handlováním, protože právě dostal žízeň a svou pohotovostní lahev nechal v hospodě. Příchozí pozvedl obočí. To ani nečekal. Když koně kradl handlíři Mákovi, nevěšil si, že je to herka nad hrobem. Ale nyní ho prodal daleko nad cenou.

Sekera na další nečekal a vyrazil k hospodě. "A peníze?", otázal se neznámý, ale trpaslík nedokázal myslet na nic jiného než korbel pěnivého moku. Handlíř i s koněm tedy vyrazil za ním.

V hospodě z něj peníze dostal, když se Beryl po několika locích uklidnil a dokázal opět chvíli chladně uvažovat. Cizinec se dal s ostatními do řeči a zaujal ho jejich způsob obživy. "Jak se vůbec jmenuješ, chlape?", otázal se po chvíli kdosi. "Zarzan Světloplach", blesklo mu hlavou, ale pak si to rozmyslel. Přece ty lidi ještě moc nezná a nemůže jim důvěřovat. "Houba", oznámil, vydávaje za své jméno kumpána z nurnského podsvětí. "A nechceš jet s náma", navrhl Bašár Bej. "Jako živý štít", pošeptal s úšklebkem vedle sedícímu Dolwenovi. Zarzan zapřemýšlel. Potřeboval by se na nějaká čas z Nurnu ztratit, aspoň než se zapomene na tu trapnou záležitost s lidmi z gangu leklé ryby. A taky to vypadalo, že pánové jsou při penězích, od nichž by jim mohl snadno odlehčit. "No dobře, proč ne", odvětil s úsměvem.

* * *

Situace v Gorganském království se posledních několik let v podstatě nezměnila. Vojska krále Trimika a prince Dijarda spolu sváděly šarvátky, ale došlo jen k nemnoha řádným bitvám. Trimikova vojska se podvackrát v letech 1057 a 1059 pokusila proniknout přes linii hranic, nejprve na západě a později na východě. Roku 1057 při extrémě nízkém toku Ainasir postavili Trimikovi lidé provizorní most a pronikli na severní břeh. Dijardovi muži byli nuceni se stáhnout a útočníkům se podařilo proniknout i do městce Altruin, a než byli vytlačeni, dobrá čtvrtina domů lehla popelem. Pak se však prudce zhoršilo počasí a po několikadenním dešti most přes Ainasir spadl. Útočníci tak byli odříznuti od potravy a byli nuceni pokusit se opět o dobytí Altruinu. Byli však na hlavu poraženi a jen nemnohým se podařilo dostat se zpět na jižní stranu řeky.

Při druhém pokusu byl veden útok na brody říčky Brilá. Útočníci ovšem narazili na nečekaný odpor a přes říčku se dostali jen za cenu vysokých ztrát. Vyplenili několik blízkých vesnic, ale před posilami ze severu se stáhli zpět do původních pozic.

Dijard proti tomu podnikl jediný pokus o průnik na jih. Bylo to v zimě roku 1058, kdy jeho vojska využila neobvykle tuhé zimy a překročila zamrzlou Ainasir. Následně oblehla a dobyla tvrz Osk, jejíž posádku se podařilo nečekaným úderem překvapit. Původním záměrem zřejmě bylo tvrz dobýt a obsadit silnou posádkou, což by umožnilo kontrolovat značnou oblast jižně od řeky, ale při dobývání byla tvrz vypálena a nepoužitelná. Dijardovi oddíly svedly bitvu ještě s příchozími posilami, ale špatné počasí je donutilo stáhnout se zpět přes řeku.

Třetím nezávislým územím v Gorganu bylo panství barona Hynka z Kozího vršku. To však zůstávalo stranou pohledu obou hlavních stran. Jim bylo totiž jasné, že baron nemá možnost ucházet se o trůn a že jejich konečné vítězství by znamenalo i jeho podrobení. Jím ovládané území také nebylo příliš důležité. A jedna z důležitých věcí byla naděje obou stran, že se baron nakonec přikloní na jejich stranu a stane se rozhodujícím jazyčkem na vahách.

Baron se v Gorganu v podstatě nijak politicky neangažoval, naopak se zabýval svými záležitostmi na východě, kde dosáhl značného vlivu, a rovněž díky tomu ho ostatní nebrali jako

rovnocenného protivníka v boji o nadvládu v Gorganu. Na jeho gorganském panství došlo jen k několika srážkám, zejména s lupiči a renegáty, ale rovněž z vojáků obou ostatních pánů, kteří chtěli plnit jeho území. Baron nemusel žít tolik početné vojsko jako ostatní a navíc měl přístup ke zlatým dolům a kupecké stezce na východě, a jeho poddaní tudíž nebyli zatíženi tak drakonickými daněmi, jako jejich soukmenovci v ostatních částech království.

K jediné významější bitvě došlo roku 1058, kdy se baron Hynek vydal na území svého souseda hraběte Kralka. Ten v době Trimikovy vlády získal značný vliv a jako jeden z mála začal vyzývat k tažení proti Hynkovi, s nímž měl již dávno spory. Vše vyvrcholilo, když hraběcí muži oblehli ves Mertov na baronově území, a začali vybírat daně. Přivolané baronovy oddíly byly odraženy a Kralkovi vzrostlo sebevědomí. Baron Hynek však neváhal, svolal své muže a zatlačil Kralka do jeho hradu, který oblehl a vyplenil. Při obléhání padl Kralk i jeho dva synové a jeho rod tím pádem ztratil zcela vliv.

V tomto boji se prokázala užitečnost cesty na východ do Gennu, kterou baron nechal vybudovat, neboť po ní bylo možné v krátké době přivést posily. Z Gennu a ostatních východních měst si pak baron pozval inženýry, kteří pak postavili několik obléhacích strojů použitých při obléhání Kralkova hradu.

Jelikož Trimik nechtěl oslabovat své síly na severní hranici odvetou proti Hynkovi, která by ho také najisto vehnala do Dijardovy náruče, a možná byl i rád, že zbavil nepohodlného a mocichtivého hraběte, řešil celou záležitost diplomatickou cestou a situace na hranicích s baronovým panstvím se uklidnila.

* * *

Hostinec byl tichý a temný, až na několik mihotavých světýlek hořících svíček, které osvětlovaly několik oken. Nebylo sice ještě tak pozdě, ale přesto byl hostinec ztlachlý. Žádný zpěv opilců a řinčení sklenic se tu dnes neozývalo. A zakrátko zhlasa i poslední svíčka a hostinec se pohroužil do temnoty.

V té chvíli se od blízkého lesa oddělilo několik postav. Pět jich zamířilo přímo ke vchodu do výčepu, zatímco zbylé tři obešly hostinec zezadu a tam vyčkávaly. Mezi nimi byl elf v dlouhém

obnošeném pláští s mnoha dírami, měsíční světlo rozpustile poskakovalo na jeho holé hlavě. Vedle něj šel člověk ve vysokém plstěném klobouku, který už dávno pozbyl svůj původní tvar. Spod něj trčely chomáče vlasů a vousů, které nikdy nepoznaly břitvy či nůžek, tím méně vonných masťů a vody pouze tehdy, když přšelo. Muž už dávno nevnímal drsný plášť z pytloviny, na jehož nepřijemné škrábání po těle si za léta jeho nošení zvykl. Skupinku vedl malý hobit, na jehož schopnost vycítit včas jakékoli nebezpečí oba ostatní muži spoléhali.

Druhou skupinu tvořili čtyři muži od hlavy po paty oblečení v brnění. Tři byli lidé, jeden byl trpaslík. Ten šel o krok pozadu a nenápadně si přihýbal z malé lahvičky. Na pach kořalky, který ho obklopoval, si ostatní už zvykli. Dva muži vypadali skoro stejně. Stejně, vojenské držení těla, stejně strohé rysy, stejně sebevědomý výraz ve tváři. Jen ten vyšší z nich měl mírné východní rysy a trochu sešíkmené oči, obličej druhého zas zdobila pěstěná bradka. Třetí muž byl východňár na první pohled. Šel příkrčen a neustále se rozhlížel na všechny strany, svou šavli stále pohotově připravenou k úderu. Posledním v této skupině byl mladý elf v temně fialovém hedvábném pláští. Jeho zelené oči se jako oči kočky leskly v temnotě a pečlivě učesané havraní vlasy mu spadaly na ramena.

Menší skupina obešla hostinec a došla k zadní brance na dvůr. Elf skusil otevřít, ale závora byla zavřena. Jeho pokus však neunikl pozornosti. "Kdo je tam?", ozval se hlas ze dvora od stájí. Odpovědi se mu však nedostalo, z hostince se ozvala rána a praskot dřeva, nepochybně značící vyřazené dveře. Za několika okny se rozhořely svíce.

Větší skupina došla ke vchodu do hostince a trojci mužů dveře nemohly odolat. Ti vběhli dovnitř a zaujali pozice u dveří pod schody do patra. Tudy museli nahoře ubytovaní sejít dolů. Slyšeli nahoře dupod nohou a křik a připravovali se na obranu. Vtom se otevřeli dveře za výčepním pultem a objevil se v nich tlustý hostinský v noční čepici se svíci v ruce. "Co tu chcete, lotři. Okamžitě vypadněte", zvolal ten dobrý muž, ale pohled na čtveřici po zuby ozbrojených mužů jeho hlasu na přesvědčivosti nepřidal. "Umlč ho, Gerlode", přikázal vysoký válečník. Druhý válečník s bradkou se ladně přenesl přes pult a jedinou ranou jílcem za ucho poslal hostinského do říše snů.

Náhle se ve dveřích objevil trhan v klobouku, který oběhl hostinec. "Vyskakuj z oken na dvůr", zařval na ostatní a všichni vyběhli ven. Před stájem se střetli se sedmi ozbrojenci vyvádějícími koně. Ozval se skřípot mečů tažených z pochev a vzápětí muži stáli proti sobě. Obránci sice měli početní převahu, ale na straně útočníků stály větší bojové zkušenosti.

Dva muži padli při prvním náporu, ale zbylí kontrovali protiútokem a brzo všem zúčastněným tekla krev z několika ran. Pouze elf stál v pozadí a prováděl jakési zařikávání. Vzduch nad hlavou se mu tetelil a jakoby houstl. Pak elf rozpráhl ruce a vyslal neviditelný proud energie kupředu. Jeden z vojáků odlétl a narazil do zdi. Přiskočil k němu trpaslík a sekerou mu rozpáral břicho. Vzápětí však dostal ránu do zad a ucítil, jak mu něco stéká po těle. Soudek jeho nejoblíbenější slivovice. Otočil se, a jako smyslů zbavený se vrhl na nepřítele. Nekoukal se na levo ni na pravo, nevěnoval pozornost obraně, soustředil se jen na to, pobít ty barbary, kteří mu zničili jeho jedinou lásku.

Náhle se na dvoře objevili další tři muži. Dva byli vojáci jako ostatní, ale třetí měl na sobě stříbrem zdobenou zbroj, helmu s velitelským chocholem a vyšívaný plášť. Všichni se vrhli na zkrvavené útočníky. Ve stříbře odděný velitel se vrhla na šílícího trpaslíka a zasadil mu těžkou ránu. Ten se otočil a v jeho očích se zračila touha po pomstě za rozlitou kořalku. Jeho sekera prosekla pancíř, jako by byl z papýru. Krev vytryskla a potřísnila drahocenný plášť. Muž zavravoral, ale zranění nebylo smrtelné, a tak provedl další výpad. Trpaslík však jakoby necítil světla zranění. Brnění na něm viselo v cárech, na tváři měl hlubokou jizvu a na jedno oko zalité krví téměř neviděl, z rány na boku se mu draly ven vnitřnosti a na jednu nohu nemohl téměř došlápnout, ale to ho nemohlo zastavit. Stále stál na nohou a rozháněl se svou sekerou. Byl to strašný boj.

"Hele, tam už se nějak dlouho bojuje. Neměli bychme se tam podívat?", zeptal se malý hobit plešatého elfa, zatímco oba stáli za zdí a slyšeli řinčení zbraní a výkřiky raněných. Trhan je opustil již před hodnou chvílí, aby varoval ostatní, že jejich oběti vyskakují z oken na dvůr. "Máme hlídat tohle okno, aby nikdo neutek", odvětil elf a dál pozorně sledoval nehybné stavení. "Ale už bojujous docela dlouho, co když už tam je", namítl hobit. Elf se zamyslel. Kdyby celý hostinec vypálili, byl by pokoj a nemusel by se namáhat

přemýšlením. Vždyť je to tak pracné. To by se u nich v Trindindolu stát nemohlo. Tam nikdo nepřemýšlí. "Tak co?", přerušil jeho rozjímání nertpělivý hobit. "Tak víš ty co, já tě vysadím na zeď, a ty zjistíš, co a jak". Jak, řekl, tak uďělal a zakrátko se hobit octl na zdi. Tam jen vyvalil oči. "Tak co?", elfa začala přemáhat zvědavost. "Pod dovnitř a podívej se", špitl hobit ze zdi. Tak se elf opřel do dveří a ztrouchnivělé dřevo pod jeho vahou rychle povolilo.

Naskytl se mu pohled na dvůr pokrytý mrtvolami, z nichž ne všechny byly jejich nepřátel. "Zachrániš ho?", ptal se zrovna černovlasý elf trhana v klobouku, který se skláněl nad válečníkem s bradkou a snažil se zastavit krvácení. "Přežije, ale Bašár-bejovi a Sekerovi už nepomůžu", odvětil smutně tázaný. "Á, pán se přišel podívat", všiml si příchozího elfa vysoký východňár a opřel se o stěnu, aby se udržel na nohou. Ostatní se k němu otočili. "Kde si, kurva, byl?", zařval trhan. "Ech, hlídal sem, aby neutekli", špitl elf. Hrozivá scéna mu vzala dech. "To nám ale bylo hovno platný, měl si bejt tady", křičel trhan, a kdyby právě neutahoval obvazy, možná by se na elfa vrhl. "Omlouvám se", zašeptal elf a skoro ho nebylo slyšet. "Už se nehádejte. Měli bychme obrát mrtvolu a zmizet". Vůdce život naučil být realistou.

* * *

Vojenské i diplomatické schopnosti barona Hynka z Kozího vršku se nedají nijak zpochybnit. Jistě mu velice prospěl objev zlata v okolí Gennu, které značně posílilo jeho moc a dovolilo najmout žoldnéřské oddíly. Lze jen spekulovat, co by se stalo, kdyby zlato zůstalo neobjeveno, ale schopnosti baronovy by ho jistě i tak dovedly na vrchol moci, jen by snad cesta byla komplikovanější.

Když baron vyhlásil nezávislost na gorganské koruně, mnozí prorokovali jeho rychlý pád. Byl nejslabší ze všech tří frakcí a nikdo tehdá netušil, že se konflikt protáhne na tak dlouho. Baron však dal chytře najevo, že neusiluje o zisk trůnu, čímž se pro ostatní nestal rovnocenným soupeřem. Nestal se překážkou jejich v jejich boji o gorganský trůn a obě strany byly rády, že když už není jejich spojenec, není ani spojenec jejich nepřítele.

Baron jasně naznačil, že ho situace v Gorganu nijak zvlášť nezajímá a věnoval se převážně politice na východě v oblasti nezávislých

městských států. A věnoval se jí s mnoha úspěchy. Roku 1057 došlo ke střetu dvou měst v sousedství Gennu. Jednalo se o města Navami a Illakis. Navamští v této válce utrpěli katastrofální porážku a uvažovali o bezpodmínečné kapitulaci. Baron Hynek však tajným nátlakem, sliby i úplatky zajistil, aby městská rada požádala právě jeho o vojenskou pomoc. Jeho žoldnéřské oddíly tak vstoupili jako spojenci do města a už v něm jako ochrana zůstaly. Illakisští se nového nepřítele nezalekli, ale podcenili baronovy žoldnéře i jeho válečné schopnosti. Jejich armáda byla poražena a město obsazeno.

Vojenské vítězství však bylo pouze prvním krokem ke zvýšení vlivu v oblasti, neméně důležité bylo si vydobytý vliv udržet. Baron však vynikal i v diplomatických schopnostech. V obou městech ponechal u moci volené rady, které stále spravovali město, a do nichž baron zasahoval jen v důležitých otázkách. Rozpusťil beztak zdecimované armády a nahradil je svými žoldnéři, za jejichž ochranu platila města poplatek. Také se zbavil svých vlivných odpůrců, většinu jich ovšem pod nějakou záminkou nechal odsoudit samotnou radou. V Navami se obvykle jednalo o vlastizradu, kdy baron využil nesouhlasu svých odpůrců s jeho pozváním, zatímco v Illakis bylo vhodnější použít cejch válečného štváče.

Díky faktickému obsazení těchto měst, obsadil baron také Hynek severojižní obchodní cestu, která během gorganské války získala na významu a místo Gorganem se začasť jezdilo právě tudy. Kvůli ní také vlastně Navami a Illakis zahájili válku, z níž měl však právě baron největší prospěch.

Baron Hynek se i nadále věnoval politice na východě spíše než zamrzlé situaci v Gorganu. Smluvně navázal spolupráci s několika dalšími městy a velmi podporoval obchod vzkvétající o to víc, o co Gorgan chřádl.

Jeho protivníkem v oblasti byl zejména městský stát Tilbar a jeho spojenci, kteří v baronově přítomnosti spatřovali hrozbu pro svou suverenitu. Tilbar byl dlouho nejmocnějším městským státem v oblasti, ale v době baronova příchodu jím zmítaly vnitřní spory. Roku 1057 se však tibarští znovu sjednotili, i když přesnější by bylo říci, že jedna ze stran konečně jednoznačně zvítězila, a začali brojit proti baronově přítomnosti. Že dojde k válce bylo zřejmé, a ta také vypukla na podzim roku 1057. Došlo k několika střetnutím, ale k opravdu těžké

boje nastaly až na jaře příštího roku.

Baron nehodlal nepříteli převzít iniciativu a vypravil se svým vojskem na tažení na jejich území, ale po několika těžkých bojích byl nucen se stáhnout. Mezitím se však věnoval diplomacii. Baron využil staré spory mezi jednotlivými městskými státy a poštval je proti sobě. Jednota Tilbarské koalice tak dostala povážlivé trhliny. Tilbarští chtěli pozvednout morálku rozpadající se koalice a pokusili se dobýt Navami, ale odešli s nepořízenou a jejich ztráty byly značné. V létě pak konečně došlo k rozhodující bitvě. Té se baron do té doby snažil vyhnout, neboť zpočátku nebyl poměr sil pro něj příliš výhodný. Nakonec však zahlenal nepřítele do kouta a Tilbarské porazil. Následně baronovy jednotky oblehly a posléze dobyly město Kapuk, které se přes smlouvu s baronem postavilo na stranu tilbarských, a toto připojil ke své doméně.

Pro barona tím válka skončila, podepsal výhodné smlouvy se svými nepřáteli a získal od nich vysoké válečné úhrady. Ne tak tilbarští. Ti museli čelit dalším útokům od těch, které kdysi porazili a jež se nyní po oslabení Tilbaru chtěli pomstít za spáchaná příkoří. Tilbar tedy neměl klid na pokus o ohrožení baronovy pozice a ten se stal hlavní silou mezi městskými státy.

* * *

"No, pánové. Jistě víte, že Draff Simell je velitelem všech jednotek situovaných v jižním Gorganu. Víme, že se nepodílel na zvráždní krále a naopak čelil pokusům o sesazení z tohoto postu Trimikem. Přesto se neodvážil novému králi postavit přímo a uznal ho. Disponoval, a dosud disponuje, velkou silou, ale neodhodlal se stát se samostatnou stranou v tomto konfliktu. I tak se jeho moc značně zvýšila. Za slib loajality si totiž od Trimika vymohl nevmešování do svých záležitostí a stal se tak vlastně pánem v jižním Gorganu.

V této situaci se ovšem dopustil několika, řekl bych, přehmatů. Většinou šlo o podivuhodné rozsudky, úplatky či zpronevěry. Svého času se také zapletl s jistým Kryllem. O tom se tvrdilo, že prováděl nějaké nekromantské praktiky. Za to by ho, pochopitelně, čekala smrt, ale Simell vyšetřování zastavil a Kryll zmizel. Jak jsme zjistili, podařilo se mu uloupit několik kompromitujících dokumentů, proti Simellovi. Ty dokumenty bychom potřebovali. Je nezbytné Simella přesvědčit, aby se

se svým vojskem připojil ke královně a jakýkoliv argument je dobrý. Vypátrali jsme místo, kde se Kryll nejspíš skrývá a na vás bude, abyste tam dojeli".

Bral dokončil řeč a svažil hrdlo pivem. Hledělo na něj několik párů nelítostných očí. "Tak nekromant, jo? To tam může mít taky nemrtvý", nadhodil Rien Gwardit, trindindolský mudrc, i když spíše by se dalo říct mudrlant. "Inu, dalo by se to předpokládat", pokrčil rameny Bral. "Ale co, těch už sme pobili", ušklíbl se Dolwen, dezertér mukurské lidové armády. "A kde to vůbec je?", zajímal se Menhorian Blatel, mladý elf s neskrotným zájmem o vědění jakéhokoliv druhu. "Na jednom osamělém statku necelý den jízdy na východ. Zřejmě tam ale nebude sám". "Jo, budou tam s nim ty nemrtví", doplnil Klabzej Myšilov, liscannorský thran a také starosta. "A jak to najdem?". Blatel byl praktičtějšího rázu.

"Na to jsem vám přivedl tohoto pána. Ukáže vám cestu a může vám i pomoci", ukázal Bral na vedle sedící postavu. Byl to elf rozčuchaných slámových vlasů v temě rudém značně špinavém plášti. Co však na něm každého muselo upoutat na první pohled byl značný předkus. Jeho křivé řežáky trčely kupředu a hyzdily jeho elfí obličej.

"Ahoj, já fem Machiáf", pozdravil dotyčný. "Tak vítej, Machiáfi", opětoval pozdrav Klabzej. "Nedělej fi fe mě frandu, jó". Elf se zamračil. "Co? Dyť si říkal, že se menuješ Machijáf", podivil se druid. "Machijáf. Ch jako chejfir nebo chuláf a f jako fnek nebo fotek". "Fnek nebo fotek?". "Nefikám fnek nebo fotek, ale fnek nebo fotek". "A to je rozdíl?".

Ještě se chvíli dohadovali, zatímco Menhorian Blatel něco zuřivě škrábal na kus pergamenu. "Mám to", vykřikl nakonec, "Je to gejzír, guláš a šnek nebo šotek. Ty si Magyjáš!".

Byl krásný letní den. Osamělý statek stál uprostřed polí. Ta však nepoznala rydlo už po dlouhý čas a plevel již dávno zadusil všechny zárodky obilných plodin. Ale tak teď v Gorganu vypadala většina polí, muži bojovali ve válce a neměli čas na obdělávání země.

Kolem zmíněného statku byl klid. V dohledu nebyla živá duše. A přece jakoby se plevel ohýbal pod neviditelnou vahou. Vtom ticho prořiz

výkřik. "Poplách". Na dvůr vyběhlo několik mužů s meči. Chvíli se dohadovali a pak vyrazili bránou ven a oběhli několikrát staek dokola. Nakonec se sešli zase u vchodu a k nim se přidal malý hobit v zástěře.

"Já někoho cejtíl, jsem si jistej", řekl hobit ostatním. "Ale nikde není nikdo vidět", odvětil jeden z ozbrojenců. "Na rohu za kuchyní je trchu slehlá tráva, jakoby tam někdo šel, ale není to moc dobře vidět", oznámil druhý. "Těžko by se to dalo sledovat". "Ale je to podezřelý, řeknem to šéfovi a ten vymyslí co dál", zakočil další a všichni zmizeli opět ve statku.

Po nějaké chvíli se na poli počalo ozívat chřestění, jako když se tře kov o kov. Stale ale nebylo nikoho vidět. Také se otevřela brána do statku, ale zavřela se, aniž by někdo vyšel. Nebo že by přece jen někdo vyšel?

"Někdo tady je", ozval se náhle výkřik. "Kde?". "Nevim, někde tady". "Ticho!".

Zmatené výkřiky umlkly a kolem statku zavládlo opět ticho. Ale bylo to podivné ticho. Ticho plné očekávání. Ticho husté jako vzduch před bouří.

Náhle se na louce objevili dvě postavy. Vyšší patřila rytíři v lesklém brnění se zahrnutou šavlí v ruce, jehož sešikmené oči prozrazovaly východní původ. Druhým mužem byl elf v otrhaném plášti, jehož holá lebka se v letním slunci začala rychle potit. "Támhle jsou", ozval se výkřik a vzápětí třesk mečů o sebe. Náhle se na pláni objevilo několik dalších mužů a hned se pustili do boje. Vedle plešatého elfa se objevili další dva, jeden světlavý s neobvyklým předkusem a druhý s dlouhými, pečlivě rozčesanými havraními vlasy do půli zad. Kolem nich se do boje pustil další muž ve zbroji, na rozdíl od prvního ozbrojen mečem, a podivné individuum v plášti z pytloviny a se špičatým kloboukem na hlavě, v ruce svírající zašpičatělou hůl. Proti nim stále pět mužů ozbrojených meči a oděni do různých nesourodých kusů zbroje. Dále se objevili dva hobiti s kušemi.

Zadrmčely tětiny kuší, zasvištěly ostré čepele, vzduch se zatetelil, když čarodějové začali přepracovávat realitu a splétat smrtící kouzla. Do země se začala vsakovat první krev. A aby nebylo zmatku málo, opět se otevřela brána a z ní vystoupila trojce postav. Nesnesitelný pach

shnilého masa se šířil kolem nich a pohled na jejich rozpadávající se těla přinášel nutkání zvracet. Ghúlové, jedni z nejodpornějších nemrtvých. Ihned se potácivě vrhli do boje. První se objevil před východňárem v lesklé zbroji, a ten mu sekem obouruč rozpáral břicho i hrudník. Nemrtvého však nešlo zastavit tak snadno. Ještě padající na zem stačil rytíři vytrhnout kus masa ze stehna. Ten pocítil palčivou bolest, ale nevěnoval jí pozornost. Náhle však zjistil, že ho svaly odmítají poslouchat a svalil se do hlíny.

Druhý rytíř rovněž přiskočil a sekl do odporného tvora. Ten, necitlivý k bolesti, zaryl pařáty do svého nepřítele. Bojovník cítil, jak ho opušťejí síly, a plnou vahou nalehl na meč zaražený v těle obludy. Oba skončili na zemi a zůstali bez hnutí ležet.

Kolem třetí nestvůry náhle vyšlehly plameny. Tvor necítil bolest a vytvrale pokračoval vstříc svým nepřátelům, ale plameny stravovaly jeho, jen díky temné magii fungující svaly a šlachy, až konečně definitivně vypověděly poslušnost a tvor padl na zem, kde se změnil v hromadu spáleného masa.

V bráně se objevili další dva hobiti a vystřelili ze svých kuší po vetřelcích. Jeden však vzápětí padl s podržnutým hrdlem a vedle něj se objevil jiný hobit, oděn v kroužkovou košili s mečem zrudlým krví v ruce.

Nakonec na scénu vystoupil poslední aktér tohoto hrozného divadla. Člověk odděný v černém plášti, krátkých černých vlasů a pergamenově bílé pleti. A v jeho očích bylo lze přečíst moc a zlobu. Vystoupil z brány svého statku a pronesl slova moci. Hobit, který byl nejbližší, odlétl několik sáhů daleko a zůstal bezvládně ležet. S koutku úst mu pomalu začal vytékat pramínek krve. I ostatním útočnickům se podlomila kolena pod náporom neviditelné síly, ale zůstali na nohou připraveni na rozhodující souboj. Plešatý elf zavřel oči a soustředil svou vůli na nepřítele s jediným úmyslem - zabít.

Nekromant zavrával. Takovou moc nečekal. Nečekal vůli, která ovládala tajemství tisíců generací elfích učenců. Ta ho přemohla a zatlačila zpět. Ale nebylo vyhráno. Temná postava spolu se dvěma hobity zmizela za branou a ta se zavřela. Venku zůstal obraz zkázy. Ležící těla mrtvých i těžce raněných se mísila v podivné

obrazy smrti a zmaru. A mezi nimi pouhá čtveřice hluboce oddychujících postav. Čekali, co se bude dít a nemuseli čekat dlouho.

Brána se náhle rozlétla a vyjala trojce mužů na koních. V čele se fítila temná postava nekromanta skloněná na koňské šíji, a za ním se dva hobiti snažili udržet v sedle cválajících koní. Nejrychleji se vzpamatoval černovlasý elf, mávl rukou a vykřikl několik nesrozumitelných slov. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Vedoucí kůň náhle ve zběsilém trysku ustrnul, jak mu přestaly fungovat svaly na těle. Následoval hrozivý pád a kůň i jezdec skončili na zemi za odporného zvuku lámaných kostí. Kůň sebou ještě několikrát cukl, vykopl nohou a zdechl. Jezdec zůstal s nepřirozeně zkroucenými údý ležet bez hnutí. Všichni unaveně vydechli. Boj skončil. Bylo slyšet jen vzdalující se dunění kopyt prchajících hobitů a krákorání havranů, kteří se slétali hodovat na místě zkázy.

* * *

Co se dělo s princeznou Arnúthien mezi lety 1055 a 1060 není mnoho známo. Jisto je, že po vraždě svého strýce Drumora prchla a podařilo se jí ukrýt před pronásledovateli z obou zneprátených táborů, které v Gorganu bojovaly o moc. Nevíme přesně, co dělala v tomto období, ale pravděpodobně situaci v Gorganu pozorně sledovala. Bylo více než jasné, že obě strany, které v konfliktu soupeřily, by ji použily jen jako manželku, čímž by legalizovaly svůj nárok na trůn. Byla tu však ještě strana třetí.

Kdy se spojila s baronem Hynkem z Kozího vršku není známo, ale jisto je, že se dohodli na tom, jak získat gorganský trůn pro jeho právoplatnou dědičku. Svátba proběhla patrně během roku 1059, ale oficiálně se Arnúthien objevila po boku baronově až na jaře roku 1060. Není však pochyb, že mezitím byly kontaktovány spolehlivé osoby na gorganském území. Arnúthien i Hynek dobře věděli, že lid je unaven válkou a touží po jejím ukončení. Ona by pak mohla být pro lid novým příslibem lepších zítřků.

Baron Hynek roku 1059 vykonal nezbytné přípravy na tažení do Gorganu. Najal množství nových žoldnérů a vybavení. Ovšem všechny ponechal na východě, aby v Gorganu neměli ani stín podezření, že se chystá radikálně změnit svou politiku a obrátit se na západ.

Situace v Gorganu na jaře roku 1060 nebyla vůbec veselá. Úroda nebyla s nejlepších a ještě jí většina byla zabavena na výživu vojska. Stejně tak dobytek i koně. Cena jídla povážlivě stoupala a mnoho zboží nebylo vůbec k sehnání. Dezerce v armádě se množily a bandy uprchlíků rabovaly kraj. Přes vysoké daně byly vojenské výdaje ještě vyšší a snad proto král Trimik nechal vyslat prospektory na východ, do oblastí bývalých trpasličích dolů, opuštěných od válek na počátku století, aby tam zkusili objevit zlato. To se skutečně podařilo a Trimik také nechal tuto informaci zveřejnit, což vyvolalo v jeho vojácích novou naději na řádnou odměnu. Ve skutečnosti však byla nalezená zlatá žíla velmi malá a zisk z ní prakticky nulový, ale to se ukázalo až po skončení války, během níž byl důl opět zavalen. Jestli šlo o záškodnickou akci Dijarda, Arnúthien nebo rozhořčených trpaslíků není známo.

Princ Dijard měl na severu obdobné problémy. Navíc důvěra jeho lidí v jeho schopnosti již dávno poklesla. Ač se původně stal pro mnohé symbolem boje proti uzurpátorům, později by mnoho lidí vidělo na jeho místě radeji někoho jiného. Jediné co spojovalo jeho vojsko byl boj proti Trimikovi.

V této situaci se na jaře roku 1060 vojsko barona Hynka z Kozího vršku přepravilo přes východní kopce z Gennu do Gorganu a Arnúthien se prohlásila královnou.

Jen málo lidí bylo na tento okamžik připraveno, většinu dokonale zaskočil. Už několik dní po zprávě o příjezdu Arnúthien do Gorganu se zcela rozpadlo Dijardovo vojsko. Lidd Darský, guvernér severu ještě z doby krále Gorandira se prohlásil za poddaného Arnúthien. Mnoho velitelů, zejména generál Den Griart, vedlo své oddíly na území barona Hynka, aby se připojili ke královně. Princ Dijard zůstal prakticky bez podpory a chtěl nechtěl musel Arnúthien uznat královnou.

Trimikovi muži však nemohli využít náhle nechráněných hranic a vtrhnout na sever. Od východu se blížila větší hrozba. Navíc v oddílech složených z gorganských vojáků došlo k mnoha dezercím, takže Trimik se teď mohl spolehnout již jen výhradně na žoldáky. Mnoho šlechticů, kteří nebyli namočení do převratu a vraždy krále Drumora, ale uznali Trimika za krále, ho nyní opustilo a přidalo se ke královně.

Baron Hynek vedl svou armádu přímo k hlavnímu městu. Tam také Trimik shromáždil své vojsko, aby se postavilo na odpor. Není zřejmé náhodou, že v této době byl zavražděn generál Grantend z Heddu, jeden z nejschopnějších vojenských mozků na straně krále Trimika. Další velkou ranou pro Trimikovo vojsko byla dezerce Draffa Simella, vojenského velitele jižního vojska. Ten prohlásil Arnúthien za právoplatnou královnu a vytáhl z jihu na Gorgan.

K bitvě došlo1060 na dohled královského města Gorganu. Přes všechny rány, které Trimikovo vojsko postihly, představovalo toto ještě stále velkou sílu, s níž bylo třeba počítat. Boj však rozhodlo větší taktické umění barona Hynka a rovněž morálka jeho vojáků. Trimikovo vojsko bylo na večer již minulostí. Baronovy jednotky ovládli bitevní pole a okolí Gorganu. Samotné město Gorgan bylo prakticky nebránitelné, ale baronovy oddíly tam přesto vstoupily až druhý den a po krátkých šarvátkách dobyli královský palác.

Král Trimik byl nalezen mrtev ve svých komnatách, zavražděn neznámým kým. Většina ostatních vzbouřenců se zbytky vojska prchla na východ, kde se opevnili v Borenu. Ten padl o měsíc později. Některým se zřejmě podařilo z Gorganu uprchnout, ale nejdůležitější vůdci převratu, mimo jiné Darkel Zloden, Dristin Odgen i markrabě Soulit z Krozinu, buď padli v boji nebo byli popraveni.

V hodovanu 1060 už byl celý Gorgan definitivně ovládnut vojsky královny Arnúthien. Většinu obyvatel překvapilo, že hodlá vládnout sama a králem se tedy nestane její manžel, jak bylo v Gorganu do té doby zvykem. Většina obyvatel, kteří byli rádi za ukončení vleklého konfliktu, ji však podporovalo, a tradicionalisté raději moc nahlas nemluvili, aby zbytečně neupozorňovali na sebe a své činy za vlády Trimikovy. Tak se Arnúthien stala první královnou na gorganském trůně.

* * *

"Splnili sme tři úkoly a teď se můžeme flákat". "Jo. Důl sme zasypali, vojevůdce zabili a materiály sebrali". "A nedostanem už prachy?". "Ne, až princezna vyhraje". "Jestli vyhraje". "Kurva". "No jo, kurvy, to bysme si mohli něco užít, aby rychlejc ubíhal čas". "Můžeme se vozrat jako včera". "To při tom můžem taky".

Vůdce Dolwen tedy sebral dosud utržené peníze a vyrazil do nejbližšího veřejného domu najmout několik společníků pro své druhy. Nakonec přivedl osm dívek, po kterých se družiníci lačně vrhli. Dokonce i Klabzej Myšílov se rozhodl zbavit tíže panictví a k tomu mu posloužila pohledná prsatá zrzka. Romantický druid však netoužil pouze po slastech, ale také hledal družku na celý život. Druhý den požádal svou nevěstku o ruku.

"To myslíte vážně?", zadívala se na něj dívka pronikavýma zeleným a očima. "Ovšem. Víte, slečno, já žiju jako starý mládenec, je to na mě ostatně vidět, ale nejsem tak chudý. Opravil bych pro nás dům a udělal bych všechno, co byste si přála. Já jsem u nás ve vsi starostou".

Dívka se zamyslela. Stát se paní starostovou by nebylo špatné. Získala by postavení, o kterém se jí mohlo možná snít, i když se jedná o starostování nějaké zapadlé vesnice. A stala by se taky poctivou ženou a pravděpodobně matkou. Konečně by si jí všichni vážili. Ten člověk sice smrdí a vypadá jako trhan, ale peníze zřejmě má a je celkem milý. A s trochou péče by ho jistě naučila způsobům. S muži za ta léta jednat uměla, věděla jak na ně.

"Dobrá", odpověděla, "kdy bude svatba?". "Třeba hned", nadhodil nonšalantně Klabzej. "Tak jo".

Nastaly však komplikace. Družiníci a zejména Menhorian Blatel, nepřáli Myšílovovi štěstí a všemožně ho přesvědčovali, aby nebláznil a tuto ženu si nebral. A postupně v druidu začaly hlodat pochybnosti. Nakonec uhasil v srdci plamen lásky a dal na řeči takzvaných přátel. Vzal sice dívku s sebou domů, ale tam ji od sebe odvrhl, pouze jí pomohl najít nuznou práci ve vranigostské nálevně. Tak Klabzej krásnými slovíčky obalamutil poctivou dívku a pak ji od sebe odkopl.

Stan byl prostorný a uvnitř bylo množství vojáků. Většinou jedli a někteří, zřejmě po službě, popíjeli. Nurnští obsadili jeden stůl a nechali si přinést jídlo a pivo. Po dlouhé cestě přišlo k chuti.

"Pan Myšílov?". Do stanu vstoupil voják s žlutou šerpou přes rameno. "Tady", ozval se druid. Voják přistoupil a uklonil se. "Prosím, račte mě následovat ke královně". "Omluvte mě, chce se mnou mluvit královna", prohodil Klabzej k ostatním

a zvedl se. Ještě si plivl do dlaně a slinou ulízl neposlušné vlasy, ovšem bez valného účinku, a vydal se za vojákem.

Armúthien ho přijala ve svém stanu. Byl zařízen tak, aby měla na cestách co nejvíce možného pohodlí. Myšilov mnoho neposlouchal, když mu královna vyprávěla o svém tažení, úspěchu i plánech do budoucna. Zajímaly ho pouze peníze. Klidně by válku o nějakou tu dobu prodloužil, kdyby to mělo vynést víc. Ale dočkal se. Armúthien ho nakonec svěřila do rukou trpaslíka se zachmuřeným výrazem, patrně královského pokladníka, který druida odvedl do vedlejšího stanu, a tam mu předal truhličku plnou drahých kamenů. Při pohledu na jejich mihotavý lesk Myšilov zapoměl na své mrtvé druhy i na to, že sám byl nejednou blízek smrti, a nechal se unášet představou svých sklepů plných nezměrného bohatství. Oni už jsou druidi takoví. Žijí v nuzotě a vypadají jako trhani, ale ve sklepech skladují hromady zlatáků. Čím větší hromada, tím lepší a váženější druid.

Radši se střetnu s někým v boji, než bych měl řešit stížnosti

Rozhovor s Lúinem Nórienským
táže se Gerllod Moskyt

V tomto povídání bych Vám chtěl více přiblížit názory a myšlenky Lúina Nórienského. Je až s podivem, že s tímto bezesporu nejlepším družinovým bijcem ještě nikdo neudělal rozhovor, pomíneme-li pár otázek v tzv. nováčkovském rozhovoru od jehož zveřejnění uplynul již hodně dlouhý čas. Proto bych chtěl, aby následující povídání bylo i tak trochu omluvou tomuto reku.

Lúine, ty jsi přišel do družiny během družinové výpravy, která je dnes nazývána "Po stopách Čmelicha". Již při Tvém příchodu jsi byl považován za pořádného "ranaře". A na tom se jistě do dnešní doby nic nezměnilo. Zajímalo by mě co pro tebe tento fakt znamená a jak to souvisí s tím, že jsi synem slovutného Páina?

Tak já, já jsem samozřejmě vždycky chtěl se vydat v tatínkových stopách. No takže, takže se snažím mu co nejvíc vyrovnat, no..., což snad teda časem dokážu, že sem taky dobřej válečník jako tatínek, no.

Ty sám jsi se zmínil o tom, že jsi výcvik prodělal v trpasličím Nórienu. Vzhledem k tomu, že jsi to, ale nikdy bližší nespecifikoval, objevila se řada domněnek, že jsi prodělal výcvik v jakémsi dole, kde jsi běhal přes překážky, vyhrabával jsi se ze závalů a ručkoval jsi z jednoho patra na druhé. Mohl by jsi tedy svůj nórienský výcvik osvětlit nějak bližší?

No tak, tyto domněnky se nedonesly ani ke mně, takže..., takže nevím kdo to vyprávěl. Nicméně v mládí jsem byl v Nórienu u tatínkových příbuzných, kde mě jako naučili něco z trpasličího bojového umění, ale byla to v podstatě válečnická škola jako každá jiná. Je pravda, že Nórieni je celý pod zemí, takže se tam člověk odnaučí strachu z temných důlních chodeb, teda jako ty chodby nevypadají tak jako ve Štangru, ale..., ale je to podzemní město. A výcvik spočíval normálně v používání různých zbraní..., no tréninku v šermu, beze zbraně..., no prostě to co se normálně učej válečníci v jakýkoliv jiný škole.

Zatímco o Tvých schopnostech válečníka nikdo nepochybuje, tak nad Tvým vůdcováním během výpravy na zakázku nurnského alchymistického cechu panovaly spíše nálady rozpačité. Máš pocit, že máš při rozhodování vždy jasný názor a nespoleháš se spíše na to, že ono to vždycky nějak dopadne?

No tak, při rozhodování jasný názor nemůžu mít v podstatě nikdy, tam nejdřív vlastně musím poslechnout názory ostatních a podle toho se teprv rozhodnout co vlastně provést. A také že jo..., posoudit schopnosti, schopnosti ostatních. Protože na některé věci se hodí válečnické řešení, na některé řešení třeba kouzelnické, nebo takové nějaké... V boji potom že člověk jasný názor má, ale na různé myšlenky..., vymyšlení taktik co by družina měla udělat to by ve věcech často se těch dobrodružstvích míchaly podivné machinace, které jsem sám nerozuměl, takže jsem se musel nechat poradit od nákyých učenějších pánů (tato věta je skutečně zapsána tak, jak byla řečena - pozn. tazatele).

Tedy taková tradiční otázka. Která výprava nebo výpravy pro tebe znamenaly nejvíce? A můžeš se o tom klidně rozhovořit více.

No já bych řek asi..., ta výprava do Mukuru, kdy vlastně člověk vidí jak může být rád, kde se narodil a kde žije. Vono by to taky mohlo být

horší. A tam..., ta výprava trvala dlouho, došlo k mnoha soubojům s místními vojáky, došlo k několika vynikajícím bojům. Člověk měl čas se na dlouhé výpravě nějak rozptýlit přitom. No to byla taková největší..., nezapínavější zážitek. No..., samozřejmě v Tridindolu nedošlo na to abysme tam těm elfům ukazali to samý co těm mukuřanům, takže to nebylo úplně ono. No a v podstatě jsou nejlepší ty výpravy, kde dochází k takovým těm pěkným, čestným bojům na meče.

Beryl Sekera v rozhovoru prohlásil, že on a ty jste největšími oporami družiny v boji a že jste se společně výtečně doplňovali. Jaký na to máš názor ty?

Nó..., já si na Sekeru příliš v boji nepamatuju. Většinou stál někde na straně, ale když se za něj ostatní schovali a jemu nic nezbylo než se do boje dát, tak dokázal pár hlav i setnout. Ale tím možná měl za to, že jsme se doplňovali, protože já jsem jaksi sám nebyl schopnej udržet nepřátele z dosahu..., z dosahu těch slabších.

Blíží se volba starosty obce. Máš touhu stát se novým starostou a jak by jsi si případně představoval řízení Liscannoru?

No tak takovouhle touhu ani nemám. A v těchle věcech se nijak zvlášť nevyznám a nevím..., ani nevím kdo vlastně bude kandidovat, koho bych volil a vůbec si nedovedu představit co vůbec řízení Liscannoru obnáší. No, radši se střetnu s někým v boji, než abych měl řídit prostě stížnosti různých občanů a vdov a podobně.

V Liscannoru žije spousta tvých příbuzných. Můžeme připomenout, že se jedná o Tvoji matku Lúniel, Tvého otčima Jeremiáše, bratra Luncia a sestru Pamillu. Dalo by se říci, že jsi tedy taková hlava rodiny. Pověz nám něco o svých příbuzných a také by mě zajímalo jestli ty sám se nehodláš v dohledné době oženit?

No. Tak co bych řekl o příbuzných. Tak moje matka ta mě vychovala, že jo. Otec poměrně záhy zemřel..., že z dětství na něj mám náky vzpomínky, ale potom ta výchova v tom pokročilejším věku, kdy jsem začínal tedy mít představu co chci v životě dělat, tak tam u toho už on nebyl. Tam spíš fungoval jako ta legenda, které se chci jaksi rovnat. Bratr na válčení nikdy moc nebyl, takže spíš ovšem jako částečný trpaslík také dost času trávil v Nórienu, takže tam přičuchl jaksi

k řemeslu a zaujala ho kovářská práce. No sestra, ta byla vychovávána matkou tedy ke starostem o rodinu. Umí vařit, no bohužel si její nápadník..., nešťastně zahynul, takže taky bude muset hledat nového. No a tedy já jsem žádnou dívku, nebo hobitku svého srdce jaksi zatím nepotkal. Zřejmě tedy spíš hobitku. V tom se u mně projevují spíše tatínkovy sklony, protože trpaslice mě nijak zvlášť nepřidou jaksi krásné. Můj vkus se tedy v tomhle ubírá jinudy. No a tak snad časem se mi podaří tady nákou najít.

Je v současné družině někdo o kom by jsi mohl prohlásit, že je to tvůj kamarád. Nemám nyní na mysli, že by jsi snad s někým vycházel špatně, ale spíše to, jestli je v ní někdo s kým by jsi se více radil nebo s kým by jsi třeba raději pil? Zkrátka kamarád.

Nevím jestli v této družině teď jsou taková přátelská pouta jako kdysi choval otec k některým jiným členům družiny, ale myslím, že poměrně teď většina členů družiny jsou příjemní společníci i druzi. Samozřejmě řeči některých kouzelníků..., mluví o podivných kouzelnických věcech, kterým člověk nerozumí..., to není to o čem by si člověk povídal u piva. Ovšem zase když se takový Rien Gwardit trochu napije, tak říkává leccaké velice zajímavé nebo spíše veselé věci, takže taky je příjemný společník i když to bych si možná ani nepřál v tomhle smyslu být jmenován. No a takový kroll Hrombuch, který se nedávno objevil v Liscannoru je velice veselý, veselý týpek. Nebo i výlevy starosty Myšilova jsou..., jsou velmi poučné, velmi zábavné... misty.

V družině máš přezdívku "Plechovka". Jak jsi k ní přišel a jak jsi se s ní srovnal?

No..., pravděpodobně je to tím, že nosím těžké brnění. V mládí jsem byl po mamince jaksi proti ostatním trpaslíkům v Nórienu chatrnější tělesné konstrukce, takže ve snaze vyrovnat se tatínkovi jsem neustále nosil těžké pláty na sobě abych si zvykl, což se částečně podařilo a brnění, tedy těžké trpasličí brnění toho typu, který vlastně všichni znají jak nosím dodnes. No srovnal jsem se s tím tak nák..., co taky člověk s tímhle může dělat, že jo? Leckoho čekaly i horší přezdívky.

Nade vše vyznáváš ránu mečem. Jseš schopen připustit, že i někteří jiní dobrodruzi jsou někdy schopni vyřešit situaci lépe nežli

válečníci? A ještě bych se zeptal jaký máš názor na družiníky, kteří vládnou kouzly. Někdy by se o tobě dalo říci, že se nad kouzlením občas ušklibáš?

No tak samozřejmě, je možné že některé věci je jednodušší řešit jistou domluvou nebo vmluvením se někomu do přízně nebo tak. Ovšem myslím, že mečem nakonec by se dalo dosáhnout podobného efektu. Ovšem tak samozřejmě družina složená jenom z válečníků by leckdy nemusela uspět zcela, tak třeba jako kombinovaná. I kouzla, jako se samozřejmě často hodí. Zejména kouzla, které někdy posílí třeba mně, takže potom ten boj jaksi to pomůže, je rychlejší, checheche, bude méně mrtvých, checheche, no ano, boj získá patřičnou dynamiku. No samozřejmě nad některými kouzly, zejména... tady nebudu nikoho jmenovat, chachacha, občas se jaksi mohu ušklibnout. Ovšem tak jindy se, jindy ty kouzla pomůžou, takže nemohu to někdy říci, že kouzlení bych vyloženě zavrhoval. To nikoli. Naopak může dost posloužit.

Díky za rozhovor

Novinky liscannorské

Klabzej Myšilov, osmý starosta liscannorský

Konec roku 1059

1) Rollanda Rugorská, majitelka hostince U hrocha, se rozhodla hostinskému Jeremiášovi Čiperovi postoupit vlastnická práva za 5.000 zl. Jeremiáš s nabídkou souhlasil a od podpisu převodu patří hostinec U hrocha navěky rodině Čiperových.

2) Rien Gwardit, který při posledních překotných událostech spojených s Klogou upadl do krátkého komatu a následné dlouhodobé tělesné slabosti, zůstal v obětavé péči manželů Čiperových. Za to oběma patří upřímný dík.

3) Rhynn Rugorský, kterému spadla část domu, se nechal slyšet, že konečně našel práci a je na ni náležitě pyšný. Pracuje v Nurnu jako vyhazovač v putyce U supího parátu.

4) Šestnáctého přednovoroku konečně přijela z Veselého kopečku dlouho očekávaná návštěva početné rodiny Králíků. S tím, že se místo svatby koná pohřeb, se rychle smířili a zajímala je pouze

otázka dědictví. Příbuzní Kutouše Králíka dostali povolení k výkopovým pracím na ruinách nebožtíkova pozemku s tím, že vše musí uvést do původního stavu, t.j. srovnat se zemí. Králíkové rozrůstně odjeli s tím, že se zjara vrátí, vybaveni potřebným náradím. Tato událost ukázala, že vztahy v hobití komunitě nejsou zdaleka tak úctyhodné, jak je nebohý Kutouš častokrát zmiňoval.

5) O sedmáctém přednovoroku se Rien Gwardit konečně postavil na nohy. Zlá choroba, která postihla jeho mysl, povolila a trindindolský čaroděj se rychle zotavoval. Když se cítil dostatečně soběstačný, přesídlil zpět do své vlhké vranigostské věže.

6) Dvacátého přednovoroku se konečně seběhla jedna z radostných událostí. Došlo ke svatbě mukuřana Bašár-beje s Malinou Březinkovou a Luncia Nórienského s vranigostankou Swianou Bělomorkovou. Oddávajícím byl starosta Myšilov, který vedl obřad dle starých druidských tradic. Nechtěly tyto dva mladé páry provázet Smrken na všech cestách.

Rok 1060

1) Zjara přijelo do obce několikero krytých vozů. Jednalo se o dohodnutý příjezd rozvětvené rodiny Králíků, jejíž členové ihned započali s výkopovými pracemi. Jejich přítomnost se brzy stala nežádoucí, neboť se ožirali v hospodě, hlasitě hulákali po nocích a přes den rušili obyvatelstvo mlácením krumpáčů do ztvrdlé půdy. Stížení zlatou horečkou naložili vše, co šlo odvézt, a odjeli zpátky na Veselý kopeček. A vědí bohové, že na svého nebohého Kutouše ani nevzdychli, ani hrob květinou neuctili.

2) 20.5. 1060 přišla konečně pro Nurnské seriozní nabídka k práci, a to přímo z úst princezny Arnúthien Gorganské, která jest liscannorskou rodačkou. Družina ihned vstoupila do jejich služeb a vydala se do Gorganu. Řady družiny byly doplněny o krolla Hrombucha, hobita Arkiho a Zarzana Světloplacha, který je snad známým Menhoriana Blathela. Nutno podotknout, že pan Arki se od začátku ukázal jako uřvaný a nevychovaný trouba. Do výpravy se přihlásil také mladý Gerllod Moskytů, kterého už propustili z armády, neboť si své odkroutil. Popřejme Gerllodovi, který má jako jeden z mála Nurnských skutečně čistou liscannorskou krev, hodně úspěchů.

3) O devátých předradostinách během cesty po Gorganu, resp. Gwendarronu, padli hrdinskou smrtí Beryl Sekera a mukuřan Bašár-bej. Stalo se tak při noční bitce s nepřátelskými vojáky.

4) Nurnská družina byla nucena na své pouti přijmout nového člena, kterým se stal šišlavý potulný kouzelník Magyjáš. I když trpí nepříjemnou vadou řeči a libuje si v nekromancii, zdá se to být velice příjemný parád.

5) Poslední ztrátou během gorganské výpravy byla smrt hobita Arkiho, kterého skolila magie nepřítele. Stalo se tak dvanáctého dne předradostin hluboko v srdci rozdrobeného Gorganského království. Z úspěšné výpravy se Nurnští vrátili o dva týdny později.

6) Klabzej Myšilov, do té doby starý mládenec, si ze země na severu přivedl do domu lehkou děvku Riju a chtěl se s ní oženit. Našli se lidé, kteří jej od pošetilého kroku odrazovali, a brzy se ukázalo, že mají v leččems pravdu. Starosta Myšilov se s ní rozešel a zůstal dál starým mládcem. Seznámil Riju s ovdivělým vranigostským předákem Aeddem a ten jí nabídl práci v tamní nálevně. Rija se tedy odstěhovala do Vranigostu a přijala práci po Swianě Bělomorkové, dnes Nórienské.

7) Panu Menhorianu Blathelovi byla povolena stavba domu a bylo mu přiznáno občanství liscannorské. Zde podotýkám a opakuji, že zvláště za zásluhy při obraně obce.

8) Paní Malině Březinkové, dnes již dvojnásobné vdově, obec vyplatila jednorázové žalné v hodnotě dvou tisíc zlatých. Prostředky se jí budou jistě hodit, neboť se ukázalo, že je zase těhotná.

9) Pan Rien Gwardit poté, co se zcela uzdravil, začal navštěvovat nurnské bály. Zde navazuje kontakty v aristokratických kruzích, vždyť sám je trindindolským šlechticem. Tedy aspoň to o sobě říká.

10) S další možností výdělků na podzim šedesátého roku vyrazila družina bohatší o dva hobití nováčky. Stali se jimi pan Adon a jistý Horác Lipový. Zatím o nich nic bližšího nelze říci.

11) Na závěr bych chtěl připomenout, že se kvapem blíží termín liscannorských obecních voleb, které bych chtěl, pokud to bude možné, vyhlásit dvacátého ponovoroku 1061, případně v nejbližším

možném termínu od zmíněného data. Prosím, aby v této době byli na území Liscannoru přítomni pokud možno všichni občané.

Dech léta zrání

Klabzej Myšilov

*Dech léta zrání chutí medovou
vzduch opojil a jeho něžný van
se dotkl tváře dlaní laskavou
a zapudil zlá křídla černých vran
co perutěmi mrazí, žahají
pod rouškou stichlých nocí potají
by temnou stranu mince světa krás
zde připomněly, až nadejde čas
že nic tu v skutku není napořád
a libá vůně promění se v smrad*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru*